

Sygn. akt VIII C 992/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

W składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 54.331,67 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta trzydzieści jeden złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 680 zł (sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 992/20

UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2019 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu K. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 54.331,67 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2019 do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy pożyczki z dnia 22 lutego 2018 roku, na mocy której pozwany otrzymał kwotę 54.191,49 zł zobowiązując się do jej spłaty do dnia 15 lutego 2025 roku. Pozwany rozpoczął obsługę zgodnie z umową, następnie jednak zaprzestał spłat. Pismem z dnia 19 grudnia 2018 roku dłużnik został bezskutecznie wezwany do spłaty zadłużenia przeterminowanego, w następstwie czego pismem z dnia 14 lutego 2019 roku umowa została wypowiedziana, a w dniu 30 marca 2019 roku zadłużenie stało się w całości wymagalne. Na dochodzoną należność składają się: kapitał w kwocie 49.084,54 zł oraz odsetki w łącznej kwocie 5.247,13 zł.

(pozew w e.p.u. k. 4-7v.)

W dniu 16 stycznia 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości. W uzasadnieniu podniósł, że nie otrzymał z banku wezwań do zapłaty, ani oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 8v., sprzeciw k. 12v.-14, postanowienie k. 16)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 21-22, pozew k. 23-23v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pozwany uzupełniająco oświadczył, że dokonywał spłat przez Internet, a także, że nie zgadza się z ostatnią pozycją wyciągu z rachunku, wynika z niej bowiem, że otrzymał wpłatę w wysokości 2.000 zł od firmy, z którą nie zawierał żadnej umowy.

(protokół rozprawy k. 59-60, k. 88-89, k. 98-99, k. 146, pismo procesowe k. 91, k. 110, k. 142)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2018 roku pozwany K. B. zawarł z powodem umowę pożyczki ekspresowej nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 53.191,49 zł, na którą składały się kapitał pożyczki – 50.000 zł oraz prowizja – 3.191,49 zł, na okres od dnia 22 lutego 2018 roku do dnia 15 lutego 2025 roku. Przyznaną kwotę pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w kwocie 18.548,42 zł (8,99% w stosunku rocznym na dzień zawarcia umowy) oraz opłatą za prowadzenie rachunku w wysokości 839,16 zł, w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, przy czym wysokość raty została ustalona na kwotę 854,05 zł. Brak terminowej spłaty raty skutkowało powstaniem zadłużenia przeterminowanego, od którego powód był uprawniony naliczać odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w stosunku rocznym. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w całości lub w części m.in. gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim poinformowaniu pożyczkobiorcy o konieczności spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania informacji o braku spłaty wymaganej części zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Pożyczkobiorca był zobowiązany do niezwłocznego poinformowania banku m.in. o zmianie adresu do korespondencji.

Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanego z dnia 16 lutego 2018 roku.

(wniosek k. 20-21v., formularz informacyjny k. 22-25, oświadczenie k. 26, umowa pożyczki k. 37-40, potwierdzenie wypłaty pożyczki k. 41, okoliczności bezsporne)

K. B. początkowo wywiązywał się z zaciągniętego zobowiązania i terminowo spłacał raty pożyczki. Pierwsze opóźnienie w spłacie nastąpiło we wrześniu 2018 roku, za który to okres brak było wpłaty. Pozwany wznowił spłatę zadłużenia w listopadzie 2018 roku uiszczając łącznie 965,84 zł, nie dokonał jednak wpłaty w następnym miesiącu. Pismem z dnia 19 grudnia 2018 roku, przesłanym na podany w umowie adres do korespondencji i doręczonym w trybie awizo, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 2.487,68 zł, kilkukrotnie przewyższającej wartość dwóch rat kapitałowo-odsetkowych. K. B. nie spłacił powstałego zadłużenia uiszczając w styczniu 2019 roku wyłącznie kwotę 2.171,67 zł, w następstwie czego powód pismem z dnia 14 lutego 2019 roku, doręczonym w trybie awizo, wypowiedział umowę pożyczki wskazując, że zadłużenie przeterminowane wynosi 1.196,36 zł kapitału i 10,23 zł odsetek. Saldo zadłużenia całkowitego zostało oznaczone na kwotę 49.453,53 zł. W wezwaniu do zapłaty z dnia 3 września 2019 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 52.594,63 zł w terminie 7 dni, pod rygorem wystąpienia na drogę sądową.

Po wypowiedzeniu umowy komornik sądowy wyegzekwował na rzecz powoda kwotę 45,40 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 42, k. 46, przesyłka k. 43, k. 45, k. 47, wypowiedzenie k. 44, zestawienie wpłat k. 92-92v., wydruk z systemu bankowego k. 93, wyciąg z rachunku bankowego k. 112-135)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 12 października 2020 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 60.094,75 zł, w tym 49.084,54 zł z tytułu kapitału, 11.010,21 zł z tytułu odsetek.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 24)

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W niniejszej sprawie powód udowodnił, że udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 50.000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z prowizją, odsetkami i opłatą za prowadzenie rachunku w równych ratach kapitałowo-odsetkowych w wysokości po 854,05 zł każda, w terminie do dnia 15 lutego 2025 roku. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód złożył wnioszek o pożyczkę wraz z umową pożyczki i formularzem informacyjnym, które to dokumenty zostały sygnowane podpisem pozwanego. W poczet materiału dowodowego zostały również załączone potwierdzenie wypłaty pożyczki oraz historia rachunku bankowego pozwanego, z której jednoznacznie wynika, w jakich datach oraz kwotach pozwany spłacał pożyczkę. W konsekwencji Sąd, wobec ustalenia, iż pozwany zaciągnął pożyczkę u powoda i twierdzeń powoda, że zobowiązanie to nie zostało spłacone, które w żaden sposób nie zostały podważone przez stronę przeciwną, przyjął, że powód wykazał swoje roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż to stronę pozwaną obciążała powinność udowodnienia, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości albo przynajmniej w większej części, aniżeli wskazywanej przez powoda, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej K. B. nie sprostał. Brak spłaty pożyczki przez pozwanego dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg banku z dnia 12 października 2020 roku. Wprawdzie tego rodzaju wyciągi zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokument prywatny podlegają one ocenie przez Sąd. Dokument ten odzwierciedla zapisy w księgach bankowych, w których ujęta jest historia wszystkich operacji - wypłata kredytu, spłata raty, naliczanie opłat i odsetek itp. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 6 września 2018 roku (I AGa 178/18, L.), mimo, że obecnie dokumenty bankowe mają w procesie moc dokumentu prywatnego, posiadają walor wysokiej wiarygodności - a zatem zadłużeń i spłat dokonywanych na rachunkach oraz sumujących saldo zobowiązań. Przyjęcie więc, że wyciąg z ksiąg bankowych nie posiada żadnego waloru dowodowego nie znajduje żadnego uzasadnienia.

W ocenie Sądu wątpliwości nie budziła również wymagalność roszczenia powoda. Pozwany od września 2018 roku zaprzestał terminowej spłaty pożyczki, w następstwie czego powód najpierw wezwał go do spłaty powstałego zadłużenia, a następnie, wobec inercji pożyczkobiorcy, pismem z dnia 14 lutego 2019 roku doręczonym w trybie awizo

wypowiedział przedmiotową umową stawiając całość zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Wyjaśnienia wymaga, że dwa ostatnie dokumenty zostały sporządzone zgodnie z postanowieniami umowy, pozwany pozostawał bowiem w zwłoce z zapłatą co najmniej 2 rat pożyczki, a także przesłane na adres oznaczony przez pozwanego w treści umowy. Przypomnieć należy, że obowiązkiem pożyczkobiorcy było każdorazowe informowanie banku o zmianie adresu do korespondencji, w konsekwencji twierdzenia pozwanego, że nie zamieszkuje od wielu lat pod adresem oznaczonym w umowie mają irrelevantny charakter z punktu widzenia skuteczności wypowiedzenia.

Wreszcie wskazać należy, że do obowiązków powodowego banku należy obsługa rachunku bankowego pozwanego, nie ma on natomiast wpływu na to, jakie podmioty dokonują wpłat na przedmiotowy rachunek. W konsekwencji powód nie może odpowiadać za zasilenie w dniu 23 stycznia 2019 roku rachunku kwotą 2.000 zł, nie jest także jego rolą wyjaśnienie, z jakich przyczyn suma ta została przelana.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 54.331,67 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Na gruncie przedmiotowej umowy strony oznaczyły wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego na poziomie odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też Sąd zasądził odsetki w tej właśnie wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony przeciwnej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to opłata od pozwu - 680 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 680 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.